

ОГНЕНИЯТЪ ЗМЕЙ

Азъ видѣхъ змей, огненъ змей. Сжщо като онѣзи, за които се разказва въ приказкитѣ и легендитѣ. Ето какъ се случи това.

Презъ късна дъждовна нощъ, се връщахъ каленъ, мокъръ и капналъ отъ умора, за моето малко родно селце, сгушило се въ политѣ на Балкана. Наближавахъ каменитѣ кариери, надъ които голиятъ скалистъ гребенъ е усѣянъ съ чудно красиви пещери. Разказва се, че тия пещери сж обиталища на змейове. Азъ не вѣрвахъ да сжществуватъ такива твари, но все пакъ нѣкакъвъ непонятенъ страхъ ме обзе. Сърдцето ми усилено заби. Изведнажъ краката ми, като заковани спрѣха да се движатъ. Косата ми настрѣхна. Цѣлъ се вкаменихъ отъ страхъ.

Не далечъ отъ мене, въ непрогледната тъма, светна и се задвижи голѣма огнена глава, задъ която оставаха огнени искри.

Змеятъ премина надъ шосето и пое нагоре къмъ първата пещера. Спрѣ се тамъ единъ мигъ и се пѣхна вжтре. Слабото огнено сияние още проблѣсваше навънъ.

— Ей, кой е тамъ? — Извика нѣкой близо до менъ.

— Азъ съмъ, — отговорихъ дрезгаво.

— А! Ти ли си, учителю?

Познахъ единъ отъ майсторитѣ на моята кжща.

— Какво правишъ тука, бе Мано?

— Вадихме камъни, учителю, днесъ въ кариерата. Щѣхме да нощуваме тамъ, но дъждътъ силно завалѣ, та се премѣстваме съ моя другаръ горе въ пещерата. Той отнесе единъ горящъ пънъ, пъкъ азъ нося дрехитѣ.

Засраменъ продължихъ пѣтя си. И се смѣхъ доста на моя огненъ змей.

Георги Русиновъ